

215. Nu skal det aabenbares, at gammel Kjærlighed.

Poco vivo.

J. P. E. Hartmann.

1. Nu skal det aaben - ba - res, at gammel Kjærlig - hed i hver en Skjærsild

kla - res og er for Rust i Fred, for le - ven - de og dø - de kan Daners Hjerter

blø - de, men is - ne kan de ej!

2. End lever Kjærligheden,
Som aldrig skal forgaa,
Men klare sig herved
Til Livet at forstaa,
Til klart ham at begribe,
Der evig er i Live,
Som Kjærlighedens selv!

3. Man længe nok maa sige,
At Kjærlighed er blind,
Det bli'er dog Lysets Rige,
Hvor ret den strømmer ind,
Og han har aldrig levet,
Som klog paa det er blevet,
Han først ej havde kjær!

4. Fra Arilds Tid herinde
Vi elsked „Liv og Fred“,
Og hos vor Dannekvinde
Vi elsked Kjærlighed,
Saa er den Livets Gaade,
Den sikkert bedst vil gaade,
Fuldvoksne Dannemænd!

N. F. S. Grundtvig.

216. Nu skal vi nok atter med Prøjseren slaas.

(Sang for Landsoldaten.)

C. C. Møller.

Tempo di Marcia.

1. Nu skal vi nok at - ter med Prøje - ren slaas, han skal ikke fin - de os ban - ge;
Vi har jo dog vist, vi tør by - de ham Trods, skønt vi vare faa modsaa man - ge.

Men heller en Kamp med et aa - bent Vi - sir, end Rænker i Løn og en Kamp paa Papir.
Lidt Torden og Lynild gjør Him - lens saaklar den ta - ge - de Luft kun paa